

De stip
Nine Van Haute

(Ben zit op een bank op het perron. Wim op.)

Ben: Hallo, kunt u een beetje opzij gaan staan... a.u.b?
Andere kant graag... nog een beetje verder, dank u.
Anders kan ik ze niet zien..., de stip.

Wim: Ach zo.

Ben: 't Is fascinerend, niet?
Telkens als ik hier zit, ben ik door het dolle heen.
Ik stoor u toch niet met mijn gepraat?

Wim: U stoort me niet.

Ben: U moet het me zeggen, hoor.
Dan zwijg ik.

Wim: Nee nee, u stoort me niet.

Ben: Vroeger zat ik ook vaak op dit perron.
Als mijn grootvader kwam.
En dan maar wachten op de stip.
Een kleine donkere stip met een zachtjes... (bootst geluid van de trein na.)
En dan wordt de stip groter... (geluid wordt harder) en nog groter...(geluid nog harder)
Ze wordt een locomotief. Ik hoor hem vertragen. (geluid) Het vlijmscherp geknars van de remmen, het specifieke geluid van de definitieve stop, alsof iemand die zijn laatste adem uitblaast... Het openklappen van de deuren. Het afstappen van de reizigers, sommige met een hals twee keer zo lang als normaal, zoekend naar iemand die op hen wacht.
Is dat niet geweldig?

Wim: Ja ja, geweldig.

Ben: Ik stoor u toch niet?

Wim: Nee, u stoort mij niet.

Ben: U wacht ook?

Wim: Ja.

Ben: Spoor 4?

Wim: Ja

Ben: Dan zitten ze samen op die trein.

Wim: Wie?

Ben: De mensen waar wij, u en ik, op wachten.

Wim: Waarschijnlijk, ja.

Ben: Tenminste als ze beiden vertrokken zijn.

Wim: Ja

Ben: Ik verwacht mijn lief.

Wim: Fijn.

Ben: En u? Wie verwacht u?

Wim: Mijn grootvader.

Ben: Uw grootvader. Hij leeft nog.

Wim: Ja.

Ben: De mijne is dood.

Wim: Spijtig.

Ben: Hij bracht altijd babbelutten mee.

Wim: Babbelutten?

Ben: Hij kwam van de kust, Heist aan zee.

Wim: Juist.

Ben: Ik zal blij zijn als hij er is.

Wim: Wie?

Ben: De trein natuurlijk. U wacht toch ook op de trein?

Wim: Ik wacht op mijn grootvader.

Ben: Ik op mijn lief.

Wim: U bent een beetje nerveus.

Ben: Ik? Nee, ik ben niet nerveus.
Ik praat veel, ik praat altijd veel. Ik ben een babbelaar.
Komt misschien door de babbelutten.
Maak ik u nerveus misschien?

Wim: Nee. Maar u praat inderdaad veel.

Ben: Sorry, ik hou mijn mond.

Wim: Hoeft niet. Straks als de trein stopt en uw liefje stapt uit dan...
Ik ben ook jong geweest.

Ben: Liefje? Twee meter en vijf.

Wim: Twee meter en vijf?

Ben: Speelt basket. 1e nationale.

Wim: Speelt zij in 1e nationale?

Ben: Hij, mijn lief is een hij.

Wim: O.

Ben: U doet raar.

Wim: Ik doe helemaal niet raar.

Ben: U zegt "O". Ik weet wat dit betekent.

Wim: Het was een korte reactie meer niet.

Ben: Een veelzeggende korte reactie. Heel beleefd, maar ik weet genoeg.

Wim: OK, uw lief is een hij. Meestal verwacht men een zij, in dit soort situaties, daarom die "O".

Ben Die spottende "O".

Wim: Die "O" is niet spottend.

Ben: Toch wel, ik zag het aan uw gezicht.
Het was een "O" met een afschuwelijke subtekst.
Aaike bah, vies. Dat was de subtekst.

Wim: Maar nee

Ben: Ik had het kunnen denken.

Wim: Maar nee, daar hou ik mij niet mee bezig.

Ben: Dus, wij tellen niet.

Wim: Wie telt niet?

Ben: Wij homo's, holibis.

Wim: Dat heb ik niet gezegd.

Ben: U neemt afstand.

Wim Maar nee.

Ben "U er niet mee bezig houden"... is afstand nemen.

Wim: Zo heb ik dat niet bedoeld.

Ben: Nee?

Wim: Ik bedoel, ik maak mij er geen gedachte bij.

Ben: Dat zou u beter wel doen.
Iedereen zou eens meer moeten nadenken over ons.
Er zouden potverdomme minder problemen zijn!

Wim: Niet zo luid. De mensen kijken.

Ben: Bang dat ze zullen zien dat u bij een mietje staat.

Wim: Nee, maar zo luid roepen is niet beleefd.

Ben: Dat trekt de aandacht.

Wim Juist.

Ben: En dat wilt u niet.

Wim: Ik praat nooit tegen iemand die roept.
Als u roept stap ik het af.

Ben: OK. Ik zal fluisteren. Zet u naast mij.

Wim: Nee, dank u, ik sta liever.

Ben: Ik heb geen aids.

Wim: Pardon?

Ben: U moet niet bang zijn, geen aids

Wim: Ik wil niet zitten.

Ben: Waarom niet?

Wim: Ik sta liever. Ik heb de ganse dag gezeten, op kantoor.

Ben: Ik zit liever. Ik heb de ganse dag gestaan, aan de band, "truffels".

Wim: Truffels?

Ben: Chocolade truffels

Wim: Lekker.

Ben: Ik eet liever babbelutten.
Ik gaf mijn grootvader altijd truffels.
Ik mis hem.

Wim: Je hield veel van je grootvader.

Ben: Hij begreep me.
Hij bleef babbelutten meebrengen.
En voor mijn vriend een roze muntstaaf.

Wim: Een roze muntstaaf?

Ben: Roze ja! U moet er niet om lachen.

Wim: Ik lach niet.

Ben: Nee? Die muntstaven zijn allemaal roze. Bij "Chez Rozalie babelutte" liggen de roze muntstaven naast de babelutten. Ze worden met honderden verkocht.

Wim: Babbelutten ken ik, roze muntstaven niet.

Ben: Ook hetero's eten ze.

Wim: Waarom niet.

Ben: Omdat ze "roze" zijn misschien?

Wim: Onzin, als ik in Heist kom, zal ik er eentje uitproberen.

Ben: Babbelutten zijn lekkerder.
Wat brengt uw grootvader voor u mee?

Wim: Mijn grootvader?

Ben: Waar woont hij?

Wim: In Lier.

Ben: Lierse vlaaikens.

Wim: Lierse vlaaikens?

Ben: Uw grootvader brengt vast Lierse vlaaikens mee.

Wim: Nee, dat doet hij niet.

Ben: U lust ze niet?

Wim: Ik vind er niets aan..

Ben: Te zoet?

Wim: Onder andere.

Ben: Uw grootvader had beter in Geeraardsbergen gewoond.

Wim: In Geeraardsbergen?

Ben: Mattetaarten, minder zoet.

Wim: Ja.

Ben: Pech.

Wim: Er zijn ergere dingen.

Ben: Zoals?

Wim: Ik bedoel niets in het bijzonder.

Ben: Dat doet u wel. U denkt aan mijn geardheid.

Wim: Maar nee, daar hou ik me niet mee bezig.

Ben: Zou u beter wel doen.
Kom op, geef een voorbeeld van ergere dingen.

Wim: Uw grootvader verliezen.

Ben: Dat is erg, ja.
Hij kwam aan op spoor 6
De stip op spoor 6, vroeger heel fascinerend, heeft voor mij nu een andere betekenis.
Spoor 6 maakt mij droevig. Spoor 6 doet me...
Sorry, echte mannen huilen niet, dat weet ik.
Ik mag huilen, ik ben een... .

Wim: Rustig maar, denk aan spoor 4.

Ben: Spoor vier?

Wim: Je liefje, van twee meter en vijf

Ben: Mijn liefje van twee meter en vijf. U doet me lachen.

Wim: Dat is de bedoeling. Ik wou u niet aan 't huilen brengen.

Ben: Dat is vriendelijk.

Wim: Wat brengt uw lief mee?

Ben: Bloemen.

Wim: Bloemen?

Ben: Wat is er verkeerd aan bloemen.

Wim: Maar daar is helemaal niets verkeerd aan bloemen.

Ben: Uw ondertoon.
Houdt u van bloemen?

Wim: Ja.

Ben: Ik geloof u niet. Ik hoorde iets in uw stem, uw intonatie.

Wim: Er staan veel bloemen in mijn tuin. Ik heb ze zelf geplant.

Ben: Ik heb geen tuin. Daarom zet ik ze binnen.
Heeft u binnen bloemen staan.

Wim: Ja, meestal wel. Mijn vrouw brengt er mee van de markt.

Ben: Voor u?

Wim: Ook, denk ik.

Ben: Ik heb geen vrouw die naar de markt gaat.

Wim: U heeft een lief.

Ben: Van twee meter en vijf.
Hij wordt nooit uitgelachen.

Wim: Wie wordt er wel uitgelachen?

Ben: Ik en zoveel anderen.

Wim: U bedoelt...

Ben: Ja, dat bedoel ik.

Wim: Ik denk dat u overdrijft.

Ben: Ik weet potverdomme waarover ik praat.

Wim: Niet boos worden, vooral niet roepen.
Ik wil zeggen dat u moet relativieren.

Ben: Waar heb ik dat nog gehoord?

Wim: Uw vriend misschien?

Ben: Laat mijn vriend erbuiten.
U kent hem niet.

Wim: Uw vriend wordt nooit uitgelachen, zei u? Hij relativeert.

Ben: Dat is niet de reden.

Wim: O nee?

Ben: Ze kunnen hem gebruiken.

Wim: Gebruiken?

Ben: Zijn twee meter en vijf.

Wim: In eerste nationale.

Ben: Juist, hij legt ze er in, zonder moeite.

Wim: Wie?

Ben: De ballen.

Wim: Hij is bijzonder.

Ben: Op alle gebied.

Wim: Fijn voor u.

Ben: Het is niet eerlijk.

Wim: Wat is niet eerlijk?

Ben: Geen gelach, geen gespot omdat ze hem kunnen gebruiken.

Wim: Vroeger werd er gespot. Nu niet meer.

Ben: Mijn vader, één meter achtenvijftig.
Als hij van de trein stapt, één meter vierenzestig. Hij spot met mij.

Wim: Dat is verkeerd.

Ben: Gaat u het hem vertellen?

Wim: Ik?

Ben: Dat dacht ik al.

Wim: Ik ken uw vader niet.

Ben: Hij heeft me aan de deur gezet.

Wim: Wat zegt uw moeder?

Ben: Zij is dood.

Wim: Spijtig.

Ben: Ze hield van bloemen.
En ook van mij.

Wim: Een moeder.

Ben: Mijn vader haat mij.
Hij is een pilarenbijter
een hypocriet
een smeerlap
Hij is een vette klootzak!

Hé, niet weggaan. Blijf, blijf nog even? Ik zal niet meer roepen.

einde